

РЕШЕНИЕ

№ 158

гр. Перник, 22.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, II НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Петя Й. Котева

при участието на секретаря Даниела Бл. Иванова
като разгледа докладваното от Петя Й. Котева Административно наказателно дело № 20241720200406 по описа за 2024 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.58д и следващите от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Обжалван е Електронен фиш (ЕФ) серия К, № 8728567 на ОД на МВР Перник, с който на К. Б. Р., ЕГН ***** е наложено административно наказание глоба в размер на 400.00 лв (четиристотин лева) на основание чл. 189, ал.4, вр. чл.182, ал.1, т.4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) за нарушаване на чл. 21, ал.2, вр. чл. 21, ал.1 от същия закон, установено на 28.02.2024г. в 18:15 часа в гр. Перник, ПП I-6, км 79+600, след ПВ Хумни дол с автоматизирано техническо средство № 120С52С, когато в населено място при въведено ограничение на скоростта с пътен знак В26 от 80 км/ч е заснет лек автомобил „Фолксваген Голф“ с рег. № ***** с установена стойност на скоростта от 120 км/ч, при което превишението е с 40 км/ч.

Санкционираното лице К. Б. Р. излага в жалбата конкретни съображения за незаконосъобразност на издадения ЕФ и моли за неговата отмяна. Твърди, че липсва описание на нарушението от фактическа страна, като прави възражение, че не е вписано обстоятелството, че процесния участък се намира в населено място, което е ограничило правото му на защита. Счита, че отменителни основания са липсата на дата на издаване на ЕФ, не посочването на неговия издател и обстоятелството, че същият не е подписан. Прави възражение, че заедно с ЕФ не са му били връчени и останалите материали по преписката и в частност на заснетото изображение, с което е нарушено правото му на защита. Поддържа теза за недоказаност на

максимално допустимата скорост в района на заснетото нарушение. Твърди, че неправилно е приложена санкционната норма на чл. 182, ал.1 от ЗДвП, тъй като мястото на контрол се намира извън населено място. На последно място застъпва, че не посочването в ЕФ на срока за обжалването му и органа пред който същия следва да бъде оспорен е процесуално нарушение, което е основание за отмяна на атакувания фиш.

Жалбоподателят К. Б. Р. участва лично в съдебно заседание, като поддържа изложените в жалбата съображения за отмяна на оспорения ЕФ.

Административнонаказващия орган ОД на МВР Перник – редовно призован, не изпраща представител за участие в съдебното производство.

Съдът, след като обсъди събраните по делото писмени доказателства и служебно провери правилността на обжалвания ЕФ намира за установено следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от легитимен субект по чл. 59, ал.2 от ЗАНН, в законоустановения срок и пред компетентния съд, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество се явява неоснователна.

От фактическа страна:

На 28.02.2024г. в 18:15 часа, на ПП I-6, в участъка на км 79+600, след ПВ Хумни дол, намиращ се в рамките на гр. Перник преносима система за контрол на скоростта на моторни превозни средство с вградено разпознаване на номера и комуникации тип „ARH CAM S1“ с автоматизирано техническо средство за измерване на скоростта № 120C52C заснело движещият се в посока към гр. Радомир лек автомобил „Фолксваген Голф“ с рег. № *****, който се управлявал със скорост от 124 км/ч при разрешена скорост от 80 км/ч, въведена с пътен знак B26.

След преустановяване на извършвания контрол на скоростния режим на движещите се МПС на посоченото място полицейският служител Р.А. изготвил протокол съгласно чл. 10, ал.1 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение (Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015г.), който бил регистриран на 29.02.2024г. с рег. № 1158р-2146.

При направена справка в централна база данни по регистрация на пътни превозни средства било установено, че цитираният автомобил, чиято скорост на движение е отчетена, към датата на заснемането е собственост на К. Б. Р., ЕГН *****. В отсъствие на жалбоподателя, съгласно разпоредбата на чл.189, ал.4 от ЗДвП е издаден срещу него процесния ЕФ, с който за нарушаване на чл. 21, ал.2, вр. чл. 21, ал.1 от ЗДвП му е наложено на основание чл. 189, ал.4, вр. чл. 182, ал.1, т.4 от ЗДвП административно наказание глоба в размер на 400.00 лв, предвид приспадане на толеранса на

максимално допустимата грешка при измерване на скорост, в резултат на което установената стойност е 120 км/ч, т.е. превишаването на максимално допустимата скорост на движение е с 40 км/ч. Жалбоподателят не се възползвал от правото си на възражения по чл.189, ал.5 и ал.6 от ЗДвП, а обжалвал фиша с процесната жалба пред съда.

От правна страна:

Приложената справка от регистрация на пътни превозни средства доказва, че към момента на заснемане на нарушението К. Б. Р., ЕГН ***** е собственик на автомобила, чиято скорост е била фиксирана от автоматизираното техническо средство, което кореспондира и с вещественото доказателствено средство - разпечатката от показанията на последното, съдържаща снимка с № 120C52C/0072461, документираща именно индивидуализирания с регистрационен номер автомобил. Предвид на тези доказателства съдът прие за безспорно доказано, че жалбоподателят е субект на извършеното нарушение по силата на чл. 188, ал.1, предл.1-во от ЗДвП, тъй като към датата на нарушението е бил легитимен собственик на превозното средство, с което нарушението е извършено.

В изготвения протокол по чл. 10, ал.1 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015г. е индивидуализирано по ясен и категоричен начин мястото на което е бил извършван контрола, респективно мястото на извършване на нарушението – ПП I-6, в участъка на км 79+600, след ПВ Хумни дол, намиращ се в района на гр. Перник, като са посочени режимът на измерване, който е бил стационарен, посоката на движение на контролираните моторни превозни средства (от гр. София към гр.Радомир), като задействането на автоматизираното техническо средство е било насочено в посока приближаващия се трафик. Вписано е, че ограничението на скоростта в участъка е въведено с пътен знак В26 с цифрово означение 80 км/ч, променящо общото ограничение от 50 км/ч, валидно за населено място, което категорично се доказва и от приетото по делото писмо изх. № 11-00-95 от 29.03.2024г. на Областно пътно управление Перник, ведно с приложената към него извадка от схема за организация на движението в процесния участък.

Отразените в протокола по чл. 10, ал.1 от Наредба № 8121з-6912 от 29.07.2015г. данни следва да се приемат за доказани, тъй като това е официален удостоверителен документ, който е съставен от длъжностно лице, в кръга на службата му. Същият е попълнен ръкописно и съдържа данни за физическото лице, което е попълнило отразените в него факти, като същото е вписало на определеното място името и фамилията си, подписало се е, след което документът е регистриран с рег. № 1158р-2146 от 29.02.2024г. Същевременно с оглед кредитираните по делото писмени доказателства не е спорно, че полицейският служител Р. А. е преминал обучение за работа със стационарната преносима система за контрол на скоростта, с която е извършено заснемането и е включен в списъка на служителите от ОД на МВР Перник, които са определени със Заповед № 313з-310 от 14.02.2020г. на

директора на ОД на МВР Перник да осъществяват дейност по заснемане на нарушения с процесната система, последващ преглед, валидизиране и генериране на ЕФ в АИС „АНД”, поради което и не може да се постави под съмнение осъществения от него контрол по отношение на установеното нарушение именно съгласно нормативните предписания и при посочените в протокола обстоятелства.

В случая, освен този свидетелстващ документ, по административнонаказателната преписка е предоставено и отпечатано статично изображение във вид на снимков материал, което е с уникален идентификационен номер 120C52C/0072461 и съдържа всички данни за процесното нарушение - дата, час, място, ясно заснета табела с регистрационен номер на лек автомобил, индексиращ конкретната засечена превишена скорост, които изцяло се припокриват с тези в съставения протокол, като същите кореспондират и с приложената по делото дигитална снимка на временно монтираната система за контрол, която също ясно визуализира мястото, на което е била разположена.

По делото се установи, че процесното нарушение е фиксирано с преносима система за контрол на скоростта на моторни превозни средства с вградено разпознаване на номера и комуникации тип „ARH CAM S1” с автоматизирано техническо средство № 120C52C, като същото е посочено както в издадения ЕФ, така и в изготвения протокол по чл. 10, ал.1 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015г.

Безспорно приложеното по административнонаказателната преписка Удостоверение № 17.09.5126 от Българския институт по метрология установява, че преносимата система за контрол на скоростта на моторни превозни средства с вградено разпознаване на номера и комуникации тип „ARH CAM S1“ е одобрен тип средство за измерване, която е вписана в регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване под № 5126 и е със срок на валидност от 07.09.2017г. до 07.09.2027г. Същата работи в автоматичен и автономен режим, без участие и намеса от служител, който само разполага техническото средство, въвежда необходимите параметри за контрол и изключва същото при приключване на работа. Самата система измерва скоростта на преминаващите автомобили, като заснема само тези, движещи се с превишена скорост и автоматично разпознава регистрационния номер на МПС-то. В приложението, което е неразделна част от удостоверението за одобрен тип като средство за измерване на процесната система подробно е описана процедурата по обработване на данните, които са получени от лазерния модул, като събраните данни не могат да бъдат променени от човешки фактор. Същевременно контролният орган е изпълнил в цялост изискванията на чл.4, ал.2 и ал.3 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015г., тъй като контролът освен, че е осъществен с АТСС, одобрено по реда на Закона за измерванията, притежаващо удостоверение за одобрен тип средство за измерване, същото е било и технически годно съгласно чл. 38 от Закона за измерванията, тъй като е преминало проверка за съответствие с

техническите изисквания, предвид приложения към административнонаказателната преписка Протокол за проверка № 045-СГ-ИСИС от 31.03.2023г. на отдел „Изпитване на средства за измерване и софтуер” на Главна дирекция „Мерки и измервателни уреди” на Българския институт по метрология. При наличието на тези доказателства административнонаказващият орган е доказал по недвусмислен начин установяването и заснемането на нарушението с годно за използване техническо средство. Разпоредбата на чл. 189, ал.4 от ЗДвП е категорична, че когато самото нарушение е установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, в отсъствието на контролен орган на нарушителя се издава ЕФ. Това е специална норма по отношение на разпоредбите, регулиращи общия ред за налагане на административно наказание по ЗАНН, като същата дерогира приложението на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН.

Както съдът посочи по-горе в настоящото решение, фактическата установеност, отразена в ЕФ се доказва от приложеното в преписката статично изображение с № 120С52С/0072461, което съгласно чл. 16, ал.3 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015г. е годно доказателствено средство за обстоятелствата по упражнения видеоконтрол с автоматизираното техническо средство. В тази насока е разпоредбата на чл.189, ал.15 от ЗДвП, че снимковия материал, изготвен с техническо средство или система, заснемаща или записваща датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, съставлява годно веществено доказателствено средство в административнонаказателния процес, поради което и посочената в статичното изображение скорост от 124 км/ч, с която се е движел автомобилът на жалбоподателя към момента на констатиране на нарушението, е точно измерената от автоматизираното техническо средство. В тази връзка следва да се посочи, че правилно е приложен чл. 16, ал.5 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015г., тъй като в ЕФ при определяне на установената наказуема скорост коректно е приспаднал в полза на нарушителя толеранса от допустимата техническа грешка.

Настоящият състав намира, че обжалвания ЕФ съдържа предвидените в чл.189, ал.4 от ЗДвП реквизити, а именно: посочено е мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока и сметката на доброволното ѝ заплащане. Налице е надлежно описание на нарушението, тъй като недвусмислено е посочено, че местоизвършването на деянието е в населено място – ПП I-6, км 79+600, след ПВ Хумни дол, намиращ се в гр. Перник, което е напълно достатъчно да се индивидуализира и конкретизира този реквизит. Некоректно е възражението относно начина по който е въведена забраната да не бъде превишавана посочената в ЕФ разрешена скоростта на движение, тъй като от словесното описание на нарушението и от правната му квалификация по несъмнен начин се

установява, че жалбоподателят е наказан за това, че от обективна страна е управлявал МПС с превишена скорост в населено място, което категорично се установява и от приетото като писмено доказателство писмо изх. № 11-00-95 от 29.03.2024г. на Областно пътно управление Перник.

В ЕФ е посочена нарушената разпоредба – чл. 21, ал.2 от ЗДвП, предвид доказателствата, съдържащи се в административнонаказателната преписка, за разположението на системата за видеонаблюдение в рамките на населеното място гр. Перник, след въведеното ограничение на скоростта с пътен знак В26 (80 км/ч), който изрично е вписан както във фиша, така и в изготвения протокол съгласно чл. 10, ал.1 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015г., като наличието на този знак променя общото ограничение, въведено с чл. 21, ал.1 от ЗДвП за движение в населено място, което по несъмнен начин потвърждава и визираната от издателят на фиша правна квалификация на нарушението. При това положение, направеното възражение за неправилно приложение на санкционната норма на чл. 182, ал.1 от ЗДвП е неоснователно.

Сред реквизитите на чл. 189, ал.4 от ЗДвП не е датата на издаване на ЕФ, поради което съдът не споделя твърденията, които са изложени в жалбата, че липсата на означена дата на издаване на процесния ЕФ представлява нарушение на процесуалните изисквания към неговата форма и съдържание.

Не съставлява отменително основание лансираната теза в жалбата, че в ЕФ е следвало да се посочи съответен административнонаказващ орган, който е издал обжалвания документ, тъй като единствените изисквания на разпоредбата на чл. 189, ал.4 от ЗДвП, която се явява специална по отношение на чл. 57 от ЗАНН, е ЕФ да съдържа данни за териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, като по отношение на ЕФ не съществува изискване да бъде подписан от съответно длъжностно лице. И това е напълно логично, тъй като изявлението, обективизирано върху ЕФ, съставлява автоматично възпроизвеждане на записаните върху технически носител данни, които единствено се отпечатват така, както са запаметени от самото устройство, без възможност за анализ и преценка, каквато се прави посредством човешки фактор в процедурата по издаване на наказателно постановление. Това е и целта и смисъла на въвеждане на цялата процедура, уредена в разпоредбата на чл.189 от ЗДвП - да се елиминира субективният човешки фактор при установяване на конкретен вид административни нарушения, чрез установяване на същите посредством техническо средство.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че е нарушено правото му на защита поради обстоятелството, че при връчването на екземпляр от ЕФ не са му били предоставени и останалите материали по преписката и в частност на заснетото снимково изображение. Разпоредбата на чл. 189, ал.5 от ЗДвП регламентира задължението до лицата по чл. 188, ал.1 и

ал.2 от ЗДвП да бъде изпращан самият ЕФ, но не и задължение на нарушителя да се връчват и събраните доказателства. Същевременно в изпълнение на задължението по чл. 189, ал.8 от ЗДвП в съда е изпратена жалбата срещу ЕФ заедно с цялата административната преписка и събраните доказателства. Следователно правото на жалбоподателя да се запознае с всички относими материали и доказателства за преценката за законосъобразността на обжалвания от него ЕФ е било гарантирано по начина, установен от самия законодател, с което правото на защита на Р. е охранено в пълен обем. Така мотивиран, съдът намери разгледаното възражение за неоснователно.

Несъстоятелно е направеното в жалбата възражение, че не указването на срока на обжалване на ЕФ е довело до съществено процесуално нарушение, тъй като жалбата е приета за подадена в срок, поради което този порок не засяга законосъобразността.

По вида и размера на наказанието:

За констатираното нарушение - превишаване на разрешената максимална скорост в населено място, санкцията се съдържа в разпоредбата на чл.182, ал.1 от ЗДвП, вида и размера на която е определена в зависимост от стойността на превишението на скоростта. В конкретния случай скоростта е превишена с 40 км/ч, поради което и законосъобразно отговорността на К. Р. е ангажирана на основание чл. 189, ал.4, вр. чл. 182, ал.1, т.4 от ЗДвП (предвиждаща превишаване от 31 до 40 км/ч) като му е наложено административно наказание глоба в абсолютния размер от 400.00 лв (четиристотин лева).

Относно маловажност на нарушението:

С разпоредбата на чл. 189з от ЗДвП законодателят изрично е изключил приложението на чл. 28 от ЗАНН по отношение на нарушенията по ЗДвП, поради което и същата е неприложима съгласно чл. 28, ал.7 от ЗАНН.

Предвид изложеното съдът приема, че издаването на ЕФ е законосъобразно и правилно. Същият съдържа задължителните реквизити съгласно изискванията на ЗДвП, при неговото издаване не са допуснати съществени процесуални нарушения, съдържащите се в ЕФ обстоятелства за безспорно установени, поради което правилно и законосъобразно е бил санкциониран жалбоподателя. Така изложеното води до неговото потвърждаване.

По разноските:

Предвид изхода на делото и по силата на чл. 63д, ал.1 от ЗАНН, право на присъждане на разноси в настоящото производство има АНО, който не претендира за такива, поради което съдът не следва служебно по силата на чл.63д, ал.4 от ЗАНН да се произнася този въпрос.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал.2, т.5, вр. ал.9 от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Електронен фиш серия К, № 8728567 на ОД на МВР Перник, с който на К. Б. Р., ЕГН ***** е наложено административно наказание глоба в размер на 400.00 лв (четиристотин лева) на основание чл. 189, ал.4, вр. чл.182, ал.1, т.4 от Закона за движението по пътищата за нарушаване на чл. 21, ал.2, вр. чл. 21, ал.1 от същия закон, установено на 28.02.2024г. в 18:15 часа в гр. Перник, ПП I-6, км 79+600, след ПВ Хумни дол с автоматизирано техническо средство № 120С52С, когато в населено място при въведено ограничение на скоростта с пътен знак В26 от 80 км/ч е заснет лек автомобил „Фолксваген Голф“ с рег. № ***** с установена стойност на скоростта от 120 км/ч, при което превишението е с 40 км/ч.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд Перник в 14-дневен срок от съобщаването му на страните на основанията, предвидени в Наказателно-процесуалния кодекс, и по реда на глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс.

Съдия при Районен съд – Перник: _____